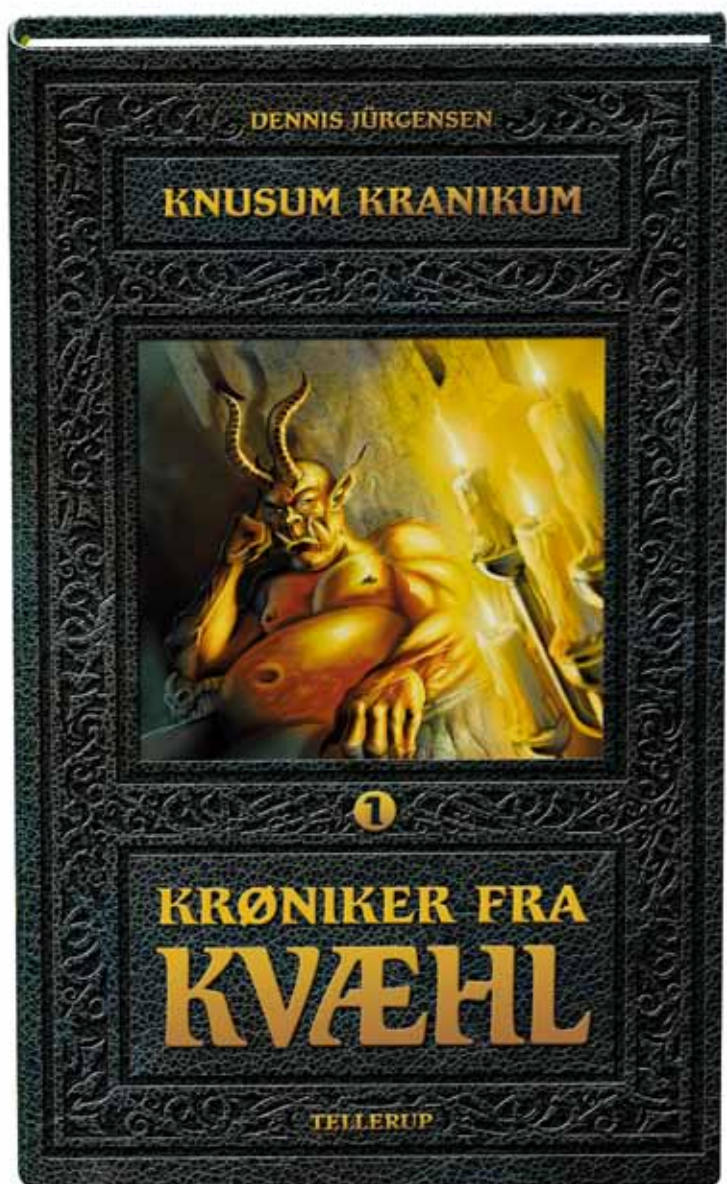

Læs starten af ...

Forord til 2. udgave

Da Tellerup begyndte at modtage meldinger fra bibliotekerne om, at de gamle udgaver af KVÆHL-bøgerne forsvandt fra hylderne – uden at de dog blev udlånt! – besluttede vi, at det nok var på tide at genudgive denne udsolgte serie.

Vi antog først, at det var vampyrtrolde, der stod bag tyverierne, men da de ikke kan læse, blev vi enige om, at det måtte være desperate læsere, som gerne ville eje bøgerne.

Vi besluttede derfor i samme ombæring at give KVÆHL-serien en gevaldig „ansigtsløftning“. Denne nyreviderede udgave adskiller sig derfor på mindst fire væsentlige punkter.

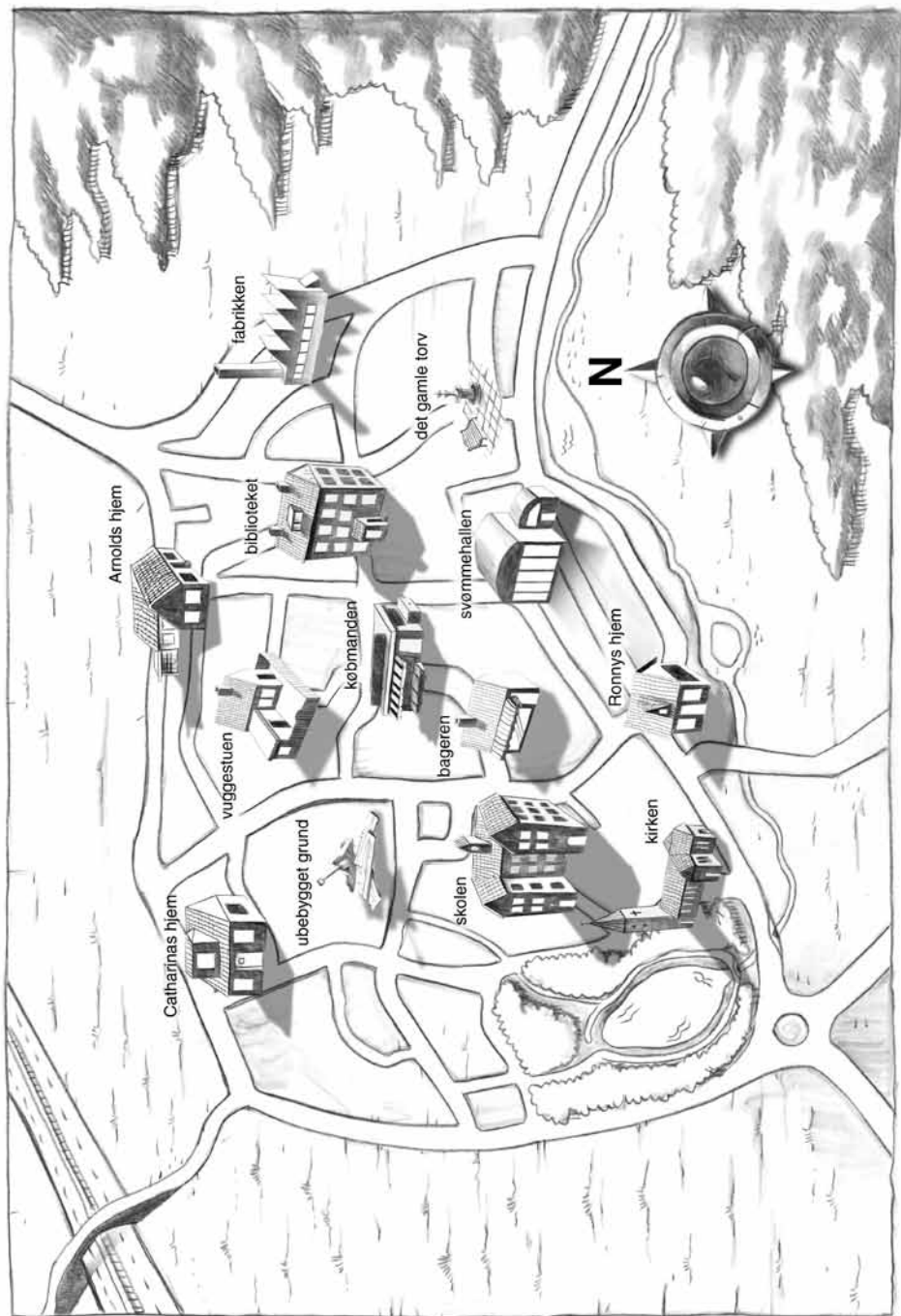
For det første er der kommet helt nye omslag af Bent Holm, som også har gennemillustreret historien om Arnold og Catharina og deres kvaler med Kvæhls beboere.

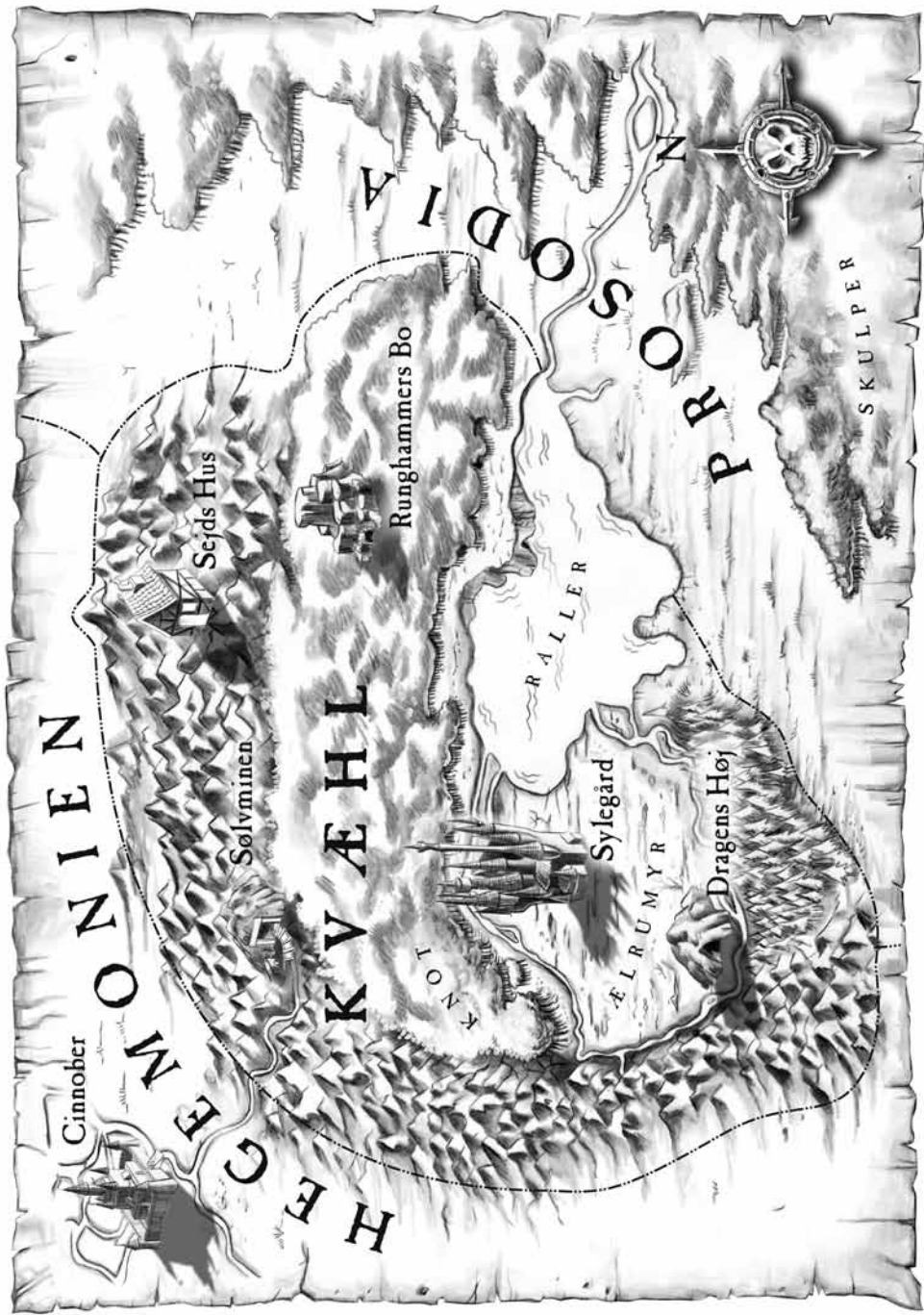
Selv har jeg gået bøgerne grundigt igennem og opdateret dem kraftigt. Siden de blev udgivet første gang tilbage i slutningen af 1980'erne er mobiltelefoner, internet, GPS'er mv. blevet hver mands eje. En masse tekniske hjælpemidler, som dog ikke hjælper Arnold og Catharina meget mod den frygtelige trussel fra Knusum Kranikum og hans planer med deres kranier.

Såvel større som mindre afsnit er blevet tilføjet nye detaljer og endnu flere og voldsommere eder og forbandelser lyder fra både vampyrdæmonen og hans berygtede sjak.

For mig har det været en underholdende oplevelse at „rejse tilbage til Kvæhl“. Jeg håber, at det er smittet af på denne nye version. God læselyst!

Dennis Jürgensen

HEFEGE
MONIEN

Cinnober

Sejds Hus

Sølvminen

KVÆHL

Runghammers Bo

KONTON

RALLER

Sylegård

ÆLRUMYR

Dragens Høj

ODIA
PROROS

SKULLER

1

Det var djævelsk varmt den skæbnesvangre dag Arnold fik tidligere fri fra skole. De skulle have haft gymnastik i sidste time, men læreren var bekymret for om eleverne kunne få hedeslag af at løbe rundt ude på fodboldbanen, og da gymnastiksalen var ved at få lagt nyt gulv, besluttede han at sende dem hjem.

Tordenfluerne svirrede omkring Arnolds svedende ansigt, da han trak ind foran huset med den bumpende cykel. En eller anden idiot havde »lånt« ventilen til hans fordæk, så han måtte ase hele vejen hjem på en flad slange. Faren sagde altid at han skulle *trække*, hvis der ikke var luft nok i ringene, ellers blev de ødelagt.

Så Arnold stod af inden han kunne ses fra huset. Det kunne vel ikke være rigtigt, at man skulle trække en cykel i dagens Danmark, uanset hvor medtaget den var.

„Hej, det er mig!“ råbte han, da han trådte ind ad køkkendøren.

Ingen svarede.

Arnold åbnede køleskabet, tog en hjemmemikset flaske saftvand ud og drak til han ikke kunne holde vejret længere. Han hostede, bøvsede og grinede for sig selv, da han kom i tanke om Ronny, som en dag havde tyttet en halv kæmpecola i ét hug. Ronny påstod, at nabodatteren havde kunnet høre det efterfølgende ræb, selvom vinduerne kun stod på klem.

Han var vist smålun på pigen, men Arnold var ikke sikker på at kammeraten brugte den korrekte fremgangsmåde til at imponere.

I ugerne efter havde Arnold dog gjort en ihærdig indsats for at slå rekorden. Johansen på 94 år inde ved siden af var næsten totalt døv, så hvis Arnold kunne ræbe *ham* op, ville Ronnys kultsyre-pip stå som en skamplet mellem de to venner.

14 dage senere blev den gamle mand fundet død i sin have. Arnold hævdede, at det var en colatrykbølge sendt ind over hækken, der havde slået benene væk under Johansen, men Ronny var en hård modstander. Han krævede konkrete beviser.

Det var fortid. Nu gik Arnold mod sit 12. leveår og tilværelsen var ikke længere til barnestreger. Faktisk var han lidt bekymret for hvad fremtiden ville bringe. Efter at lægen havde overbragt den glædelige nyhed, at han skulle være storebror, var det som om Arnolds status i huset nærmede sig samme niveau som fuglene omkring foderbrættet. Forældrene surfede på nettet efter gode råd om nyfødte, som om de fuldkommen havde glemt hvordan de havde passet *ham*. De havde fundet Arnolds gamle tremmeseng frem. Overalt i huset lå der reklamer for babymos og strikkeopskrifter til spædbørnstøj.

Arnold havde forsøgt at lade som ingenting, men det skar alligevel i hjertet at mærke, hvordan forældrene blev mere og mere ligeglade med hans tilstedeværelse. Hver dag frygtede han at komme hjem og se to flyttefolk bære sengen, bordet, computeren og spillemaskinen ud i en lastbil. Indtil nu havde forældrene dog ikke truet med at fordrive ham.

Han stillede eftertænsom den tomme flaske på køkken-

bordet og gik udenfor. Han traskede rastløst rundt om huset. Da han nærmede sig garagen, kunne han høre faren og moren tale sammen derinde. Faren savede i træ.

Arnold stod stille. Han så undrende på bræddevæggen. Det var uhyre sjældent at faren arbejdede i garagen. Nu slog han et søm i. Arnold sneg sig om til garagens endevæg og tittede forsigtigt igennem et knasthul. Faren stod ganske rigtigt og asede trods varmen. Moren sad ved siden af på en stol med armene over brystet.

„Nu bli'r du ikke dårlig af at arbejde i den hede, vel, Thomas?“

„Nej, det er okay,“ svarede faren og tørrede sved af panden. „Jeg bli'r jo nødt til at bygge på den, når han ikke er her.“

Arnold holdt vejret og lyttede. Eftersom der endnu ikke var andre i familien, måtte »han« være Arnold selv.

„Nu håber jeg sandelig ikke han opdager hva' det er vi går og laver,“ fortsatte moren. „Han er jo frygtelig nysgerrig.“

„Bare rolig,“ pustede faren. „Jeg låser den inde hver gang jeg har arbejdet på den. Han når ikke at få mistanke før det er tid.“

Arnolds puls røg op i omdrejninger. Det stod klart, at han var kommet til at høre noget han ikke skulle have hørt. Han kiggede igennem knasthullet igen. Nu kunne han tydeligt se, hvad det var faren arbejdede på. En stor aflang kasse af træ.

„Er du sikker på at han kan være i den?“ spurgte moren. „Han vokser jo så meget for tiden.“

„Jeg listede ind og tog mål af ham forleden aften da han sov,“ forklarede faren.

Moren udstødte et lille fnis.

„Stakkels Arnold, han har ingen anelse om hvilke planer der bli'r lagt for ham.“

Arnold lænede sig op ad garagevæggen. Han stirrede tomt på stikkelsbærbuskene lidt borte. En tanke, så forfærdelig at han næsten ikke turde tænke den til ende, begyndte at forme sig i hans hoved. Solen bagte. Sveden løb kildrende ned over hans bryst under den klæbrige T-shirt. Forældrenes stemmer gentog sig som spøgelsesagtige ekkoer i hans ører.

»Han når ikke at få mistanke før det er tid ... Er du sikker på at han kan være i den? ... Jeg listede ind og tog mål af ham forleden aften da han sov ... «

Uanset hvordan han vendte og drejede ordene, kunne han kun nå frem til det samme resultat, hvor vanvittigt dét end syntes. Forældrene havde planer om at *myrde* ham! Der var ingen tvivl. Faren stod lige nu og tømrede hans kiste sammen, og moren grinede bare. De havde taget mål af ham.

„Hvornår får han fri?“ spurgte faren langt borte.

„Klokken to,“ svarede moren. „Du har 20 minutter endnu. Regner du med at blive færdig i dag?“

„Nej, den ska' jo osse males.“

Arnold gispede. Han skulle åbenbart herfra med fuld musik.

„Jeg vil altså ikke ha' den stående inde i huset, hvor vi kan gå og falde over den,“ sagde moren så.

„Jeg finder et passende sted,“ svarede faren. „Måske i haven. Der bli'r brug for en del plads i huset når lillesøster kommer.“

Selvfølgelig. Pludselig stod det hele klart for ham. Han havde ikke klaret opgaven som søn godt nok, så nu fik lillesøster chancen.

... bid sammen om sutten, søster, du får brug for gummerne ...

Arnold listede chokeret væk fra garagen. Han løb rundt om huset, hen ad havegangen og bort fra det rædselsfulde sted.

Mens han løb, dukkede en mængde spørgsmål op. Nu var han ganske vist forberedt, men hvornår skulle henrettelsen foregå? Og hvordan? Det letteste ville være at aflive ham, mens han sov. Eller måske forgiftede de hans havregryn.

Eller lavede overgang i computeren. Man kunne vist også dræbe med *lyd*. En opringning på telefonen, bilhornet til og så ...

Farerne lurede overalt. Fra nu af måtte han være på vagt døgnet 24 timer. Kun spise fra de fade og tallerkener forældrene spiste af og selv tappe vand fra hanen. Et alarmsystem ville forhåbentlig forhindre, at han blev overrumplet om natten. Snubletråde, musefælder og den slags.

Arnold standsede foran købmanden og satte sig på cykelstativet. Han så grædefærdig ned i jorden. Nogle gråspurve tjirpede glade oppe i tagrenden uden en bekymring i verden.

Hvordan kunne de gøre det mod ham?

Okay, han *havde* plaget længe om den spillemaskine, og måske var han ikke altid flink til at slå græsset, men ligefrem kule ham ned i rosenbedet i en hjemmehøvlet kiste!

Måske skulle han betro sig til nogen, men hvem? Ronny ville dø af grin. Farmor ville ikke tro på ham. Det samme gjaldt lærerne og politiet, og var der noget at sige til dét?

Spørgsmålet var, hvordan faren og moren ville bortforklare hans forsvinden? Folk ville jo begynde at undre sig, når han ikke mødte op i skolen og til fodbold.

Arnold sukkede og rystede opgivende på hovedet. Hvis de var gået så vidt som til at sømme kisten sammen, så havde de garanteret også en supersnedig forklaring parat. Måske blev han officielt sendt til en tante i Australien.

Så fik han en idé. Hvis han nu ændrede sig. Lavede alle sine lektier, vaskede bilen, gik i byen, slog græs, støvsugede, ryddede op på sit værelse og lod være med at plage og bøvsede ved middagsbordet, så tilgav de ham måske. Men snedkeriet i garagen tydede på, at han allerede levede på lånt tid.

Arnold var ikke længere en hest man spillede på. Han var ved at blive taget ud af cirkulation, ligesom gamle mønter og pengesedler.

Torden rumlede i det fjerne. Han så op på himlen, hvor sorte skyer samlede sig. Hans bedste chance var nok at flygte. Ganske enkelt. Hitte the Road, som Ronny plejede at sige.

Arnold tog en dyb indånding og prøvede at mande sig op. Nu gjaldt det sgu om at holde øje med, hvornår faren begyndte at grave have.

2

„Hvor er mit *blod*?“

Stemmen ruede med dyb indædt kraft gennem den mørke tronsal i rædselsborgen Sylegård. Utroligt nok var der ingen tjener til at svare på spørgsmålet.

„Kryb! Hvor er du, elendige reptil?“

Stemmen tordnede endnu højere. Den var nu så voldsom, at ekkoet fortsatte ud i de lange gange, som førte frem til salen.

Pludselig hørtes små hurtige skridt.

En lille person dukkede op i døråbningen til tronsalen.

Det var en mand med et aflangt og sørgmodigt ansigt. Han så ud som om han var mindst 200 år. Rynket og hvid i huden af at gå rundt i Sylegårds mørkelagte sale og gange fjernt fra dagslys og frisk luft.

Krybs korte ben rystede let, da han hastigt ilede op mod sin Herre. Tronsalen var det værste sted man kunne færdes i hele Sylegård. Selv værre end torturkammeret. Her gik tjeneren kun ind, når han var tvunget til det. Gulvet var dækket af et tykt lag skidt. De store fakler som brændte på de sodsværtede mure gav lige lys nok til, at man kunne se hvor uhumsk her var.

Skikkelsen på tronen sad i mørke, men lyset fra den nærmeste fakkellampe ramte det ene armlæn. Tjeneren gøs ved synet af en kæmpe stor næve med tykke snonegle som trommede aggressivt mod det kolde jern.

Ved siden af tronen sad en noget mindre skygge: Gøler, Den Vagtsomme. En stenfigur der lignede en krydsning mellem en kæmpehund og en lille drage.

Den kunne blive levende, hvis andre end dens Herre rørte den eller satte sig på hans trone.

Gøler havde for nylig demonstreret sin trofasthed, da en formastelig tjener ville prøve at sidde på sin Herres trone, mens han var ude af salen. Gøler havde snuppet tjenerens hoved i én mundfuld, men normalt viste den kun tegn på liv ved at stirre ud i mørket med sine tomme grønne facetøjne, som bestod af to ædelstene.

Kryb nåede helt frem til tronen. Han prøvede at forsvinde længere ind i sit tøj, der i forvejen var alt for stort. Jakkeærmerne gik ud over hans hænder, og bukserne var smøget 3-4 gange op, så han kom til at ligne en forhutlet skildpadde.

„Ka... kaldte Her... Herren?“

Spørgsmålet kom som en spæd piben, der øjeblikkeligt druknede mellem tronsalens tykke fugt drivende mure. Skikkelsen på tronen flyttede den trommende hånd, men svarede ikke.

„Her... Herre?“

„Jeg har kaldt de sidste 5 minutter, for satan!“ brølede stemmen med en orkans styrke.

Et gammelt saprofytkranium kom susende fra skyggerne og splintredes mod tjenerens pande med et højt knald. Kraniumstumperne sprang ud i salen til alle sider.

Tjeneren kastede sig rædselsslagen og blødende mod gulvet. Han blev liggende med ansigtet i støvet.

„Er det din død du længes efter, Kryb? Ska' jeg virkelig spille tid på at gennembore dit beskidte hjerte med en pæl og lave stuvning af dine tarme?“

Tjeneren vovede ikke at løfte hovedet.

„Vær nnn... nådig, Herre. Mine ar... arme ører hhh... hhhørte ikke at ...“

„Så la' os skære dem af dig, når du alligevel ikke bruger dem!“ spruttede stemmen med en klistret lyd, som om den talte gennem flydende fedt.

„Men man var i fæ... færd med at overb... overbringe mig en nnn... nyhed, Herre,“ klynkede tjeneren og så forsigtigt op.

„Kom med den øjeblikkeligt!“ rungede stemmen ophidset.

Tjeneren rejste sig og så op mod tronen. Han stod et øjeblik, som om han ikke rigtigt vidste, hvordan han skulle begynde.

„Tal!“ kom det snerrende fra tronens mørke. „Eller ska' jeg osse skære *tungen* af dig?“

„Ja ... øhh ... nej, mener jeg ... Sagen er den, at jeg har en ggg... god og en ddd... dårlig nyhed, Herre.“

„Hvad?“

Brølet var så højt og frygtindgydende, at tjeneren automatisk sank i knæ med hamrende hjerte og foldede hænder.

Der lød en klæbrig snasken, da skikkelsen langsomt rejste sig fra tronen. Tjeneren flød helt ud på gulvet. En jamrende klynken undslap den lille mands strube. Han stirrede på stentrinene, hvor et par kæmpe blygrå fødder med sorte hår, gule snonegle og brede tæer blev synlige. Fødderne blev til et par svulmende ben i fakkellyset. Tjeneren mærkede en omfangsrig skygge lægge sig som en kvælende kappe omkring ham.

„Er du fræk nok til osse at bringe mig *dårlige* nyheder?“ brølede stemmen som et tordenskrald fra oven.

Tjeneren var nu ét rystende nervebundet. Han så på de uhyggelige fødder foran sig og ventede hvert sekund at blive sparket gennem salen.

„Se på mig når jeg taler til dig, Kryb!“ dundrede stemmen.

Tjeneren nåede lige at løfte hovedet før en kæmpenæve lukkede sig om hans magre hals og løftede ham i vejret. På turen opefter så han en umådelig fed og glinsende mave, som tonede over i en endnu større og bredere brystkasse.

Så hang han ansigt til fjæs med sin Herre. Ved dette syn kom han besvimelsen nær, men næven ruskede ham vågen igen.

„Hvor vover du at komme her og tale i gåder? Ved du ikke hvem du har den ære at tale til?“

Tjeneren dinglede hjælpeløst mere end tre meter over gulvet. Han tillod sig at klemme det ene øje i for den byge af slimet spyt, som stænkede ind i ansigtet på ham.

„Jo, jo, jeg ved det allerydmygst, Herre ... Herren er den almægtige Knu ... Knusum Kra ... Kranikum. Den nådesløse formø ... mørkede vampyrdæmon som alle frygter. Herren er den u ... ubetingede hersker i Sy... Sylegård og det om ... omkringliggende rædselsrige Kvæhl.“

„Hmm,“ gryntede Herren og så omsider en smule tilfreds ud, hvilket ville sige at en rynke ved hans venstre mundvig var lige og ikke krum.

Tjeneren stirrede stiv af rædsel ind i det store bevor-tede fjæs. To små øjne lå dybe og mistroiske under den brede blågrå pande. Knusum Kranikums seje læderagtige ører spidsede opad bag de lange horn i hans skaldede hovedbund. Striber af grøn materie løb fra vampyrdæmonens øjenkroge ned omkring den brede fnysende tryne.

„Så sig mig da først hvori den gode nyhed består.“

„Den udsendte budbringer er netop vendt tilbage ... det var det jeg ville sige før ...“

„Ingen udenoms-ævl!“ tordnede Knusum Kranikum i en

vrængende grimasse, så tjeneren kunne glo direkte ind i det brede slimede gab med de to frygtede undertænder, som havde suget livet ud af utallige ofre. „*Tal!* Hva' sagde budbringeren?“

„Heksen Sejd som Hhh... Herren sendte bud efter ...“

Tjeneren gik i stå. Han var ved at kaste op hver gang vampyrdæmonens stinkende ånde ramte ham. Det var kun fordi Knusum Kranikum klemte så hårdt om hans hals, at han ikke vendte vrangen ud på sig selv.

„Herre ... jeg ... kkk... kan ... ikke få ... lu... luft ...“

„*Tal*, så ka' du trække vejret bagefter!“ snerrede vampyren, men slækkede alligevel på grebet, da han mærkede at tjeneren begyndte at blive slatten.

„Heksen Sejd ... vil komme ... som Herren befalede.“

Knusum Kranikums kroniske panderynker rettede sig et øjeblik helt ud.

„*Storartet!* Send hende straks ind, men gi' mig først den dårlige nyhed.“

Grebet om tjenerens hals blev voldsommere igen.

„Sejd kkk... kommer først om ... to dage.“

Vampyrdæmonens vejrtrækning blev ekstra tung og hør-mende. Han så tankefuld gennem den lille mand.

„Nuvel, jeg venter gerne to dage på evigheden.“

Så gloede de små vilde øjne igen på tjeneren.

„Sig mig, Kryb, hvor længe har du været tjener her?“

„Siden Herren var så nådig at skille mig af med mit blod for godt et år siden.“

Knusum Kranikum brummede tilfreds og slikkede sig om munden med sin korte spidse tunge.

„Er du tilfreds her i gesjæften, Kryb?“

„Jeg har slet ikke *ord* for den behandling Herren har givet mig. Der er dog lige et par detal...“

„Glimrende,“ afbrød vampyren. „Jeg vil kun ha’ tilfredse tjenere på min borg. Men hør her, Kryb, ka’ jeg drikke mere blod fra dit usle indsunkne legeme?“

„Nej, det vil nok blive vanskeligt, Herre,“ svarede tjeneren spagt. „Herren har for længst drænet mig godt og grundigt.“

„Korrekt! Så sig mig hva’ helvede du stadig bestiller herinde, når du har afleveret din besked og jeg endnu ikke har fået mit aftenblod?“

„Jeg ven ... venter allernådigst på at blive sss... sluppet fri af Herrens almægtige greb.“

„Hurh?“ snøftede Knusum Kranikum forbavset. „Så slip da fri, ved alle vanartede varulvevorter!“

Vampyrdæmonen kylede tjeneren i en bue gennem tronsalen. Den lille mand landede hårdt på det beskidte stengulv. Forslået rejste han sig.

„Ddd... der var lige en anden t... ting, Herre.“

„Tal!“

„Tappehallen er løbet tør for saprophytter.“

„Idioter! Er det et komplot? Prøver I alle sammen at sætte jer op imod mig? Bring mig straks en frisk tjener, men hurtigt!“

„Der er ingen, Herre. De andre tjenere er døde.“

Endnu et saprophytkranium kom susende efter den lille mand.

„Så gem dig godt, Kryb, for nu er mit gode humør brugt op!“

3

Catharina var altid meget søvning i den første time. Hun kunne simpelt hen ikke holde øjnene åbne, når hun først var kommet ind i klasseværelset og havde sat sig i varmen.

De havde historie. For tiden drejede det sig om middelalderen. Catharina var nogenlunde lige så interesseret i middelalderen som i, hvad hun havde fået at spise i sidste uge. Djina sad ved siden af. Hun puffede jævnlige Catharina i siden for at holde hende vågen. Djina kendte alt til Catharinas morgentræthed, og hun var en god veninde.

Alligevel havde historielærer Nathansen med hvalrover-skægget for længst spottet den søvnige elev, hvis hoved hele tiden var ved at dratte ud af den understøttende hånd.

Djina puffede igen. Catharina gav et spjæt fra sig. Nathansen nærmede sig faretruende fra venstre. Han gik sin velkendte strækmarch mellem bordene. Alle dukkede sig. Ingen brød sig om læreren, fordi han underviste som om de stadig *levede* i middelalderen, og så kunne han godt lide at jorde udvalgte ofre. Så der var altid ro i historie. Man havde respekt.

„Mon nogen i dette charmerende selskab kan fortælle mig hvad en *hellebard* er? Ja, hvad siger ... Catharina?“

Nathansen stoppede og drejede sig med et giftigt smil, nærmest som om bemeldte elev havde ligget på gulvet og tryglet om at få lov til at svare. Catharina så sløvt på læreren, indtil det gik op for hende at det var hende selv, der var den arme udvalgte. Hun rettede sig, så fletningen sprang om

skuldrene på hende. Djina forsøgte med hånden for munden at hviskegentage spørgsmålet.

„Ja tak, Djina,“ sagde Nathansen tørt og så ud ad vinduet. „Lad os bare få svaret *uden støttepædagog*.“

Flere i klassen fnisede.

Catharina var solgt. Hun havde intet hørt. Nathansen kom langsomt nærmere. Han sneg sig næsten gennem klassen som en ulv, der har sporet en såret hind.

De fleste elever ville på dette tidspunkt have givet op, men Catharina var lidt for sig selv. Hun brugte sit »våben«. Hun kunne »se ud« på en ganske særlig uskyldig og egentlig ret sød måde, så ingen normalt nænnede at blive vred på hende. Hun slappede helt af, så ansigtet blev fuldstændigt glat. Hun var lidt rundhovedet, så når hun løftede øjenbrynene, ikke for meget, og smilede forsigtigt, så man ikke kunne se fortænderne – hun havde nemlig en lillebitte smule overbid – ja, så overgav selv den mest irriterede voksen sig.

Catharina havde opdaget sit »ansigt« en dag som 5-årig, da hun sad i en sandkasse og legede med en jævnaldrende dreng. Efter en uoverensstemmelse havde Catharina banket drengen i hovedet med en skovl. Drengens mor nærmede sig i det samme gerningsstedet, og så greb Catharina sit »ansigt« ud af den blå luft. Drengen var så ubetænksom at smide en spand efter hende til gengæld. Moren misforstod situationen, og det endte med at den vrælende dreng blev trukket op af sandkassen i ørerne.

Nathansens store skygge faldt på hende. Catharina så op på ham med sit »ansigt«.

„Kan jeg få spørgsmålet igen?“ spurgte hun.

At få et spørgsmål gentaget af historielærer Nathansen

– som hørte ind under elevbedømmelsen *Dræber uden lyd* – svarede næsten til at vinde i Lotto.

Nathansen skulede.

Catharina smilede.

Hendes ansigt havde aldrig været rundere, og øjnene havde aldrig været mere uskyldige.

Lærerens blik flakkede. Det var kun et sekund, men det var der.

„Hvad er en hellebard?“

„Hvad en hellebard er?“ gentog hun for at vinde tid.

„Du behøver ikke lege papegøje for at trække tiden ud,“ brummede læreren.

„Jeg prøver skam ikke at trække tiden ud,“ svarede hun forsigtigt og tænkte, at der måtte være mindst 35 minutter til frikvarteret. „Jeg synes bare at det er et sjovt ord.“

„En hellebard, Catharina ... *nu!*“

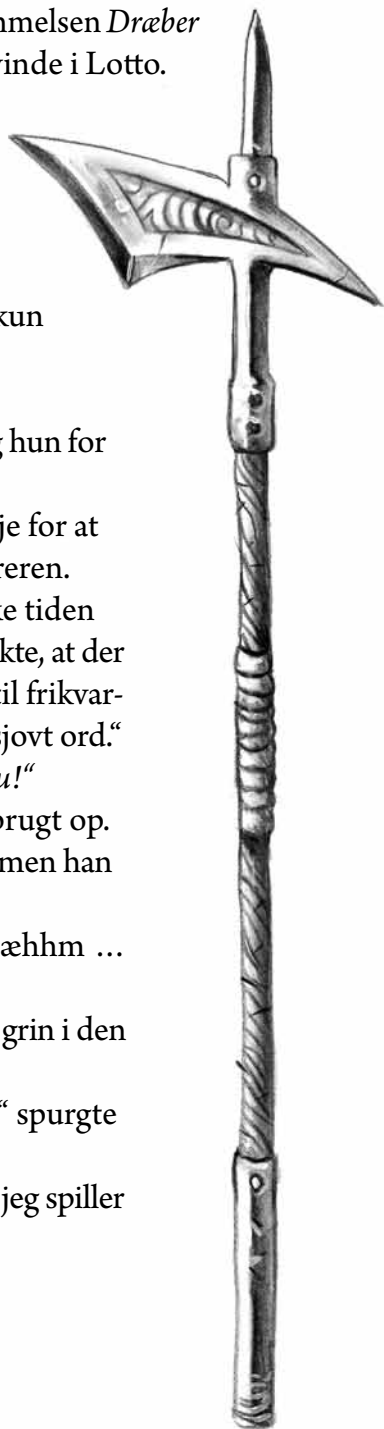
Nathansens tålmodighed var brugt op. Hun forsøgte »Cutieface« igen, men han hoppede ikke på den.

„Det ... øhh ... er en slags ... æhmm ... rødspætte.“

Ronny eksploderede i et fjoget grin i den anden side af klassen.

„Ronny, hvad er en hellebard?“ spurgte Nathansen hurtigt.

„Det er sådan én jeg bruger når jeg spiller rollespil,“ svarede han straks.

„Når du hvad?“ udbrød læreren uforstående.

„Vi spiller nogle spil der foregår i gamle og mystiske tider,“ forklarede Ronny muntert. „Lidt middelalderagtigt, faktisk. Min figur går altid rundt med en hellebard. Det er en slags spyd med et økseformet blad på.“

„Glimrende, Ronny,“ bifaldt Nathansen med løftede bryn, da det gik op for ham, at knægten for en gangs skyld vidste hvad han talte om. „Og dette spørgsmål bringer os ind på de våben man brugte i middelalderen.“

Nathansen gik op til tavlen igen.

Catharina så surt over på Ronny. Han grinede lydløst og pegede på sin tinding. Djina støttede sin veninde og rakte tunge ad Ronny.

„Djina, du er ikke til lægeundersøgelse nu,“ gryntede Nathansen dybt. „Få den tunge ind og følg med heroppe.“

Ronny morede sig kosteligt fra sin plads.

„Det gælder osse *dig*, Ronny. Der er for langt mellem dine rigtige svar til, at du kan tillade dig at hovere.“

„Åh nej, nu kommer der problemer,“ sukkede Selina.

Hun sad sammen med Catharina og Djina på trappen op til skolebygningen. Det var spisefrikvarter. De to andre så sms'ende op fra deres mobiler. En høj halvskaldet mand i brun kittel kom slæbende på en stor kasse. Det var skolebetjent Wilhelmsen med tryk på *betjent*.

„Forsvind herfra,“ vrissede han. „I ved godt at det er forbudt at sidde på trappen.“

„Årh, det er det eneste sted man ka' få lidt sol,“ klagede Djina og rejste sig modvilligt. „Alle bænkene står i skygge på den her tid af dagen.“

„Og hva' så?“ knurrede Wilhelmsen. „Det er sgu ikke noget solarium. Det er en skole!“

„Ha, det er et ungdomsfængsel,“ mente Selina. „Man må ingenting.“

„Hold op med det brokkeri. I unger er faneme aldrig tilfredse med noget! I får alting og I har alting og alligevel er I utilfredse.“

„Ja, da du var dreng, ikke sandt?“ efterbode Catharina og lavede ansigter.

Skolebetjenten slap kassen på trappen med et brag. Den gik i stykker og en masse bøger faldt ned ad trinene.

„Ska' du fornærme mig lige op i mit åbne ansigt?“ skreg han rasende og snappede efter hende, men Catharina og veninderne var allerede på benene.

„Ja, du er faktisk meget åben,“ grinede Djina. „Specielt oven på hovedet.“

„Kuglevom,“ tilføjede Selina.

De begyndte at gå.

„Kom tilbage og saml de bøger op!“ brølede Wilhelmsen og fægtede med armene.

Pigerne løb rundt om skolebygningen og satte sig i kanten af fodboldbanen. Der løb nogle jævnaldrende drenge og skød på mål.

„Se, Djina,“ gispede Selina henrevet. „Det er Kenneth der står.“

„Uuh, han er bare lærer,“ hviskede Djina drømmende. „Ska' vi gå hen og snakke med ham?“

„Nei!“ udbrød Selina bestyrtet. „Næh, la' os hellere blive her og kigge på ham ... på afstand.“

„Har du set hans brune ben, Catharina?“

„Hva?“

Catharina var faldet hen i dybe tanker.

„Hun ser slet ikke på ham,“ sagde Djina forbavset.

„Og Kenneth ser ikke herhen,“ svarede Selina ærgerlig.

Catharina skævede kort. Hun havde hverken lyst til at se på eller tale om drenge. De interesserede hende ikke. Ikke ret meget, i hvert fald.

Men der var én bestemt dreng hun blev nødt til at tænke på, hvad enten hun ville eller ej. Hun gøs ved tanken. Hvordan mon han ville se ud?

Det var rent tilfældigt, at hun var kommet til at overheøre en samtale mellem faren og moren forleden aften. Hun var gået i seng, men så skulle hun lige op og tisse. Døren ind til stuen havde stået på klem. De havde talt med underlige dæmpede stemmer derinde. Catharina kunne ikke styre sin nysgerrighed. Måske snakkede de fødselsdagsgaver. Hun lyttede. Og fik et chok.

Det var slut med at være enebarn. En lillebror var på vej. Catharina listede bekymret tilbage til sin seng. Hvorfor havde forældrene ikke sagt noget om dét?

Hun gik hele tiden og ventede på, at de skulle fortælle hende nyheden, men de lod som ingenting. Hvorfor holdt de hende i uvidenhed? Kunne de ikke lide hende længere? Stolede de ikke på, at hun var voksen nok til at håndtere situationen?

Catharina blev mere og mere angst for hver dag der gik. Hun følte at noget frygteligt nærmede sig, men det var især uhyggeligt, fordi hun ingen forandringer kunne se. Faren og moren var som de plejede. Skolen var den samme, men alligevel var det som om »noget« luredede.

Men hun kunne ikke fortælle om sin fornemmelse til andre, netop fordi det ikke var til at definere. Det var som om hun stod bag en tyk glasvæg og råbte på hjælp. Alle kunne se hende, men ingen kunne hjælpe hende.